

# 40 rokov



# Štúdio L + S

Štúdio L + S vzniklo pod názvom Štúdio S v roku 1982. Jeho prvým riaditeľom a hlavným formovateľom bol Štefan Ladižinský. Písmeno S v názve symbolizovalo, že divadlo bolo stabilnou scénou umeleckej agentúry Slovkoncert, ktorá okrem hudobnej produkcie zastrešovala aj divadelnú činnosť. V programovej skladbe sa nachádzali divadelné inscenácie komorného typu, či už hosťovania alebo priamo naštudované inscenácie pre Štúdio S, koncerty populárnej hudby, vystúpenia šansónových a jazzových spevákov, celovečerné programy i časti programu počas medzinárodných hudobných festivalov Bratislavská lýra a Bratislavské hudobné slávnosti. Súčasne bol vznik priestoru Štúdiá S odpoveďou na volanie po komornom štúdiovom divadle.

Štúdio S sa v roku 1999 premenovalo na Štúdio L + S a stalo sa súkromným. Napriek tomu, že sa meno divadla spája najmä s jeho dvoma vedúcimi osobnosťami Milanom Lasicom a Júliusom Satinským, Milan Lasica bol riaditeľom divadla len krátky čas. Štúdio L + S dodnes pôsobí ako agentážne – nemá stály súbor a okrem divadelných predstavení sa tu organizujú aj koncerty.

Štúdio L + S vyniká koncepciou priestoru, ktorý bol v čase svojho vzniku najprogressívnejším a najvariabilnejším divadelným priestorom na Slovensku. Je možné vyskladať ho šiestimi až ôsmimi spôsobmi vo vzťahu javiska s hľadiskom, napríklad ako klasické „kukátko“, amfiteáter, ale aj – ako jediný priestor v Bratislave – arénu. Aj vďaka tejto variabilite je Štúdio L + S divácky i umelecky atraktívnym priestorom aj po štyridsiatich rokoch svojej existencie.

© Výstavu pripravil Divadelný ústav v spolupráci so Štúdiom L + S, Bratislava 2022.

Autorka: Bohuslava Vaňková | Grafika: Nora Nosterská | Jazyková korektúra: Hana Rafčíková | Produkcia: Zuzana Poliščák Šnircová

Použité materiály: Dokumentácia Divadelného ústavu, archív Štúdiá L + S | Autori fotografií: Ctibor Bachratý, Rudolf Baranovič,

Ol'ga Bleyová, ČSTK, Jozef Gutten, Tibor Huszár, Alexander Molnár, Alexander Nagy, Jan Peštál, Peter Procházka,

Vilém Sochůrek, Gabriel Suchý, Igor Teluch, Ol'ga Triaška Stefanovič, Jozef Uhlíarik, Miro Vojtek

Divadelný ústav je štátnou príspevkovou organizáciou zriadenou Ministerstvom kultúry SR.

DIVADELNÝ ÚSTAV  
BRATISLAVA

MINISTERSTVO  
KULTÚRY  
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

STUDIO  
Lasica & Satinský

# Prvé stretnutie

Atmosféru uvoľnenia šesťdesiatych rokov pocítila nielen spoločnosť, ale aj umenie. V divadelnom svete sa popri psychologickom realizme začali presadzovať nové javiskové formy a výpovede, prirodzenosť a civilnosť v hereckom výraze či inovatívne divadlo hravej tvorivosti. Zmenil sa celkovo pohľad na drámu a na jej javiskový tvar. Tvorcovia boli čoraz autorsky aktívnejší a samostatnejší, vybočovali zo zabehnutých, ideologicky určených princípov, v čom ich inšpirovali aj novovznikajúce české divadlá malých foriem. Generáciu šesťdesiatych rokov navyše formovala a obohacovala práca pre televíziu, film či rozhlas.



Milan Lasica – Július Satinský: *VEČER PRE DVOCH*  
Divadelné štúdio, Bratislava, 12. 9. 1966  
Réžia Peter Mikulík



Anton Pavlovič Čechov: *O ŠKODLIVOSTI TABAKU*  
Štúdio S, Bratislava, 26. 11. 1995  
Réžia Vladimír Strnisko

Stretnutie dvojice Lasica a Satinský nebolo na prvý pohľad nijakým spôsobom osudové. Milan Lasica naň spomína v knihe *Bledomodrý svet Júliusa Satinského* takto:

„Viem, kedy sme sa prvý raz stretli. (...) Bolo to v päťdesiatom treťom, vo veľmi rušnom roku. (...) A v tom roku, tesne pred Vianocami, v Pionierskom paláci (bývalom prezidentskom, teraz opäť prezidentskom, bývalom Pionierskom) začali nacvičovať veľkú detskú estrádu. Mala aj dej. Jednotlivé scény boli prepojené čudesným príbehom o dvanástich mesiačikoch (...) Julo bol Marec, ja Jún.“

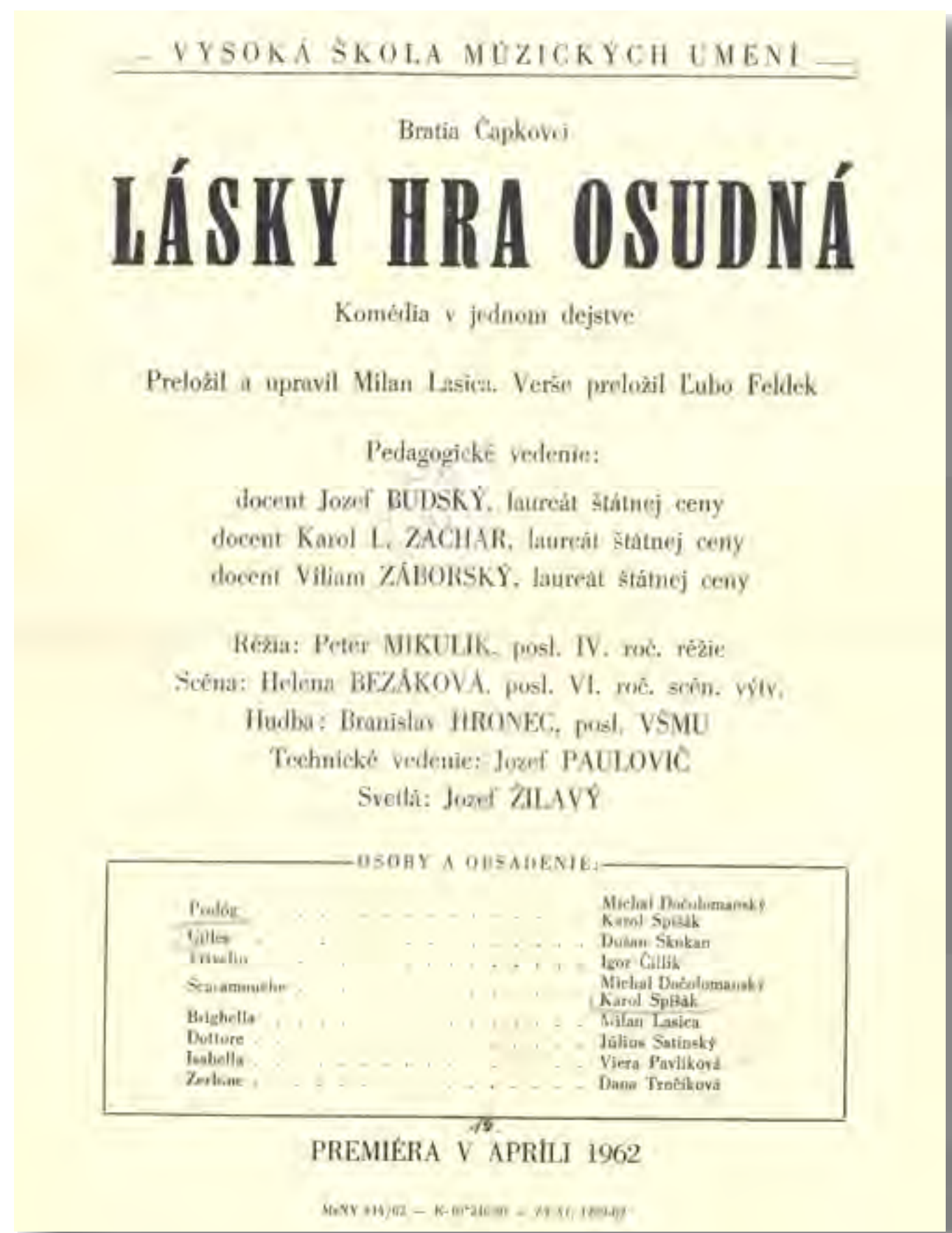
(Milan Lasica – Jan Kolář: *Bledomodrý svet Júliusa Satinského*, 2004, s. 10)



Oslava 40. výročia spolupráce dvojice Milan Lasica a Július Satinský  
Štúdio L + S, Bratislava, 2002

# Škola a spoločné začiatky

Priateľstvo a nakoniec i tvorivá spolupráca sa začali ešte pred nástupom na Vysokú školu múzických umení v Bratislave – po niekoľkých rokoch sa stretli na recitátorskej súťaži Hviezdoslavov Kubín: Lasica ako osemnásťročný a Satinský ako sedemnásťročný. Obaja napokon študovali dramaturgiu. Už počas štúdia sa objavili v Tatra revue (priestor dnešného Štúdia L + S), kde vystupovali so svojimi dialógmi. Taktiež spolu účinkovali v študentskej inscenácii *Lásky hra osudná*, ktorú aj výrazne autorsky upravili.



Bulletin *LÁSKY HRA OSUDNÁ*  
1962

Bulletin *VEČER PRE DVOCH*  
1966



Zo spomienok Martina Porubjaka na diskusiu po premiére *Lásky hry osudnej* z roku 1962: „Krátko po úvodnom hodnotení sa prihlásil o slovo národný umelec Janko Borodáč a vzniesol námietky proti herectvu Lasicu a Satinského. Tvrdil, že na profesionálnom javisku nemajú čo hľadať, ich prejav je vraj amatérsky, nijako sa do postáv ‚neprevtelili‘, zostali iba sami sebou. (...) pokúsil som sa národnému umelcovi oponovať. (...) No jednako sa mi podarilo čosi neobratne vyjachtat’ na obranu autorského herectva, ktorého zmysel nespočíva v ‚prevtelení‘, ale vo vyjadrení postoja, v prípade Lasicu a Satinského navyše posvätenom originálnym zmyslom pre humor a ironických nadhľadom. Namrzený Janko Borodáč po chvíli vstal a opustil aulu.“

(Martin Porubjak: *O jednej stratenej generácii*, 1988, s. 6)

Prvou spoločnou inscenáciou – kabaretnou skladačkou – dvojice Lasica a Satinský bol *Večer pre dvoch* (1966) v Divadelnom štúdiu. *Večer pre dvoch* sprevádzal orchester Tradicionál club, neskôr ich vystriedal hudobník Ján Melkovič. Rovnako v *Soirée* neostávala dvojica osamote – účinkovali tam aj Zora Kolínska, Ivan Krajíček a orchester Petra Smékala.

Bulletin *SOIRÉE (STRETNUTIE S OBECENSTVOM)*  
1968  
Kresba Saul Steinberg



# ... v Divadle na korze

Dvojica sa v roku 1968 pripojila k Divadlu na korze. „Komorný pivničný priestor bývalého baru Bristol na bratislavskej Sedlárskej ulici v tesnom susedstve korza, na ktorom sa počas nedeľ stretávali Bratislavčania a medzi nimi aj množstvo literátov, hudobníkov, mímov a divadelníkov, sa stal svedkom prvých pokusov o udomácnenie divadla štúdiového typu v Bratislave.“

(Marek Godovič, Výstava *Divadelné storočie – stopy a postoje, Divadlo malých javiskových foriem*)

Milan Lasica – Július Satinský: *SOIRÉE (STRETNUTIE S OBECENSTVOM)*  
Divadelné štúdio (Divadlo Lasicu a Satinského),  
Bratislava, 3. 2. 1968  
Réžia Peter Mikulík  
Zora Kolínska



„Hneď na začiatku treba povedať, že *Soirée* nie je divadelná hra, ale pomerne úspešne zorganizované stretnutie s obecnstvom. Úspešné predovšetkým vďaka obecnstvu, ktoré sa dostavilo presne na pol ôsmu. My sme čakali v divadle už od pol siedmej.“

(Milan Lasica – Július Satinský: *Lasica, Satinský a vy*, 1970, s. 15)



Milan Lasica – Július Satinský:  
*SOIRÉE (STRETNUTIE S OBECENSTVOM)*  
Divadelné štúdio (Divadlo Lasicu a Satinského), Bratislava, 3. 2. 1968  
Réžia Peter Mikulík

Pod hlavičkou Divadla na korze (ako divadelný súbor Divadlo Lasicu a Satinského) dvojica vytvorila ešte inscenáciu *Radostná správa pre všetkých, ktorí majú ťažkosti s mechúrom* (1969). Milan Lasica tiež spolu s Vladimírom Strniskom režíroval nezabudnuteľnú inscenáciu Divadla na korze *Čakanie na Godota* (1968).



Samuel Beckett: *ČAKANIE NA GODOTA*  
Divadlo na korze, Bratislava, 21. 12. 1968  
Réžia Vladimír Strnisko

Zl'ava Martin Huba, Stanislav Dančiak, Marián Labuda

„Administratívny a politický akt, ktorým bolo divadlo zrušené, bol typickým krátkozrakým mocenským barbarským aktom. Prerušila sa práca prvého generačného divadla v dejinách slovenskej divadelnej kultúry, práca súboru, ktorý napriek krátkosti svojej existencie bude mať nadhlo v oných dejinách známku výnimočnosti.“

(Vladimír Štefko: *Čakanie na Korzo*. IN *Dialóg*, r. 2, č. 12, 5. 6. 1990, s. 3)

# ... vo Večerním Brne a na Novej scéně

Tri intenzívne roky Divadla na korze sa skončili politicky motivovaným zásahom (oficiálne bolo zatvorené kvôli zlému technickému stavu budovy) v roku 1971 počas hostovania divadla v Prahe. Časť súboru sa presunula na Novú scénu, iní mali zákaz činnosti (ak pracovali, tak pod cudzími menami). Dvojice Lasica a Satinský sa v tom čase „ujalo“ české divadlo Večerní Brno.



Milan Lasica – Július Satinský:  
*AKO VZNIKÁ SLIEPKA/JAK VZNIKÁ SLÍPKA*  
Večerní Brno (Divadlo u Jakuba), Brno,  
6. 10. 1971  
Réžia Ján Roháč

Pôsobenie dvojice v Brne počas  
normalizačných rokov po zrušení  
Divadla na korze.

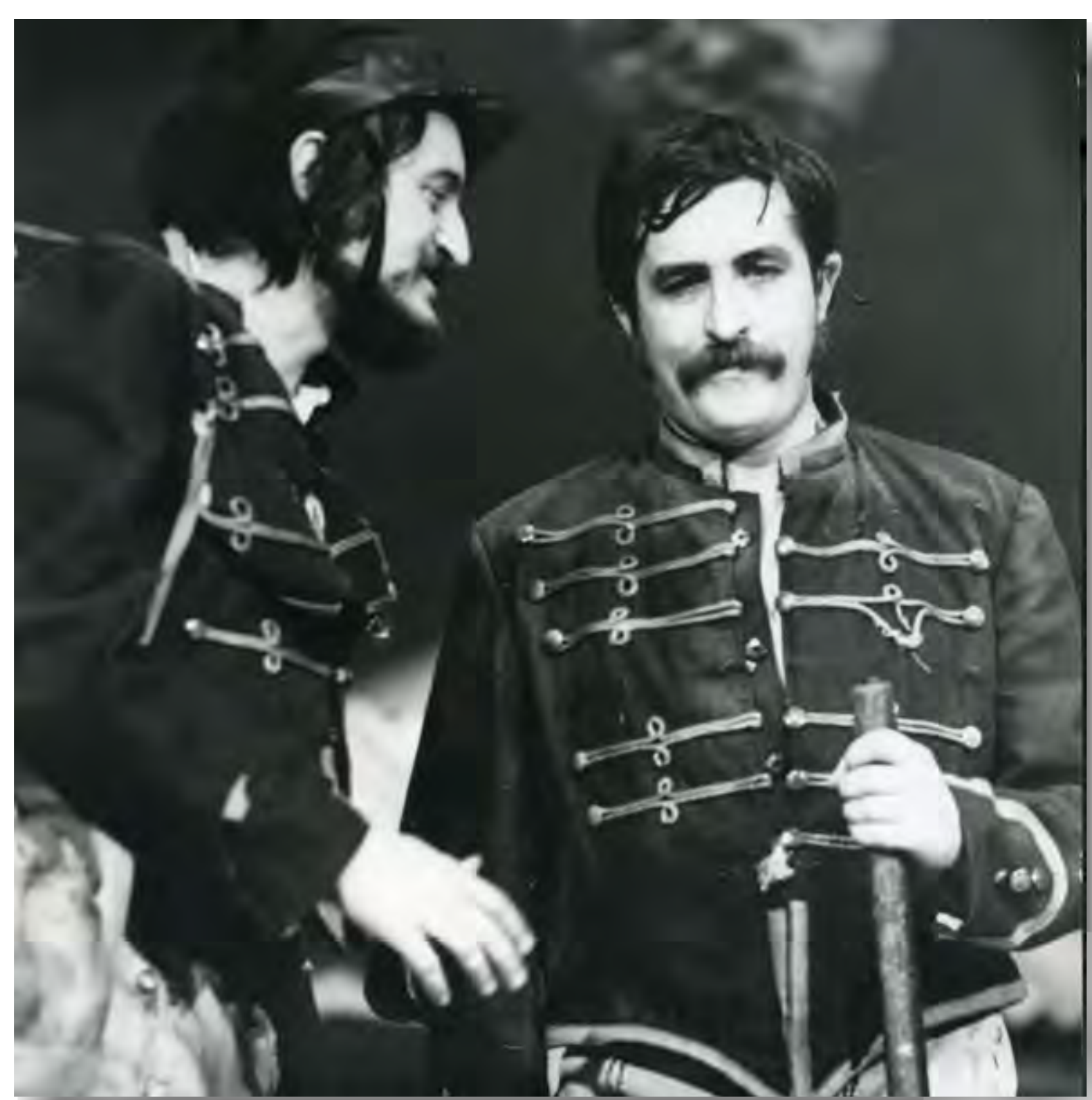


Ján Solovič: *PLNÉ VRECKÁ PEŇAZÍ*  
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 17. 10. 1975  
Réžia Bedřich Kramosil

Po návrate z Brna mohli nastúpiť do Divadla Nová scéna – najprv boli, paradoxne, umiestnení do spevohry (z politických dôvodov), neskôr ich presunuli do činoherného súboru, ale iba pod podmienkou, že nebudú hrať spolu. Ich pôsobenie bolo napriek tomu v 70. a 80. rokoch divácky i umelecky úspešné.



John Gay: *ŽOBRÁČKA OPERA*  
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 25. 5. 1980  
Réžia Peter Opálený



Pierre-Aristide Bréal: *HUSÁRI*  
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 28. 6. 1973  
Réžia Ivan Krajíček

# Konečne v Štúdiu S!

K spoločnej autorskej tvorbe sa dvojica vrátila po otvorení Štúdia S v rekonštruovaných priestoroch bývalého kabaretu Tatra revue na Námestí 1. mája v Bratislave. Časť repertoáru sa dokonca plynule presúvala z Novej scény alebo sa inscenovali niektoré tituly v spolupráci Štúdia S a Novej scény. Otváracie predstavenie Štúdia S sa uskutočnilo 12. 5. 1982.

Štúdio v priestoroch bývalého divadla Tatra revue projektovali architekti Ing. arch. Viktória Cvenegrošová a Ing. arch. Virgil Droppa.



Štúdio S v 80. rokoch



Štúdio L + S dnes



Vladimír Mináč: *VÝROBCA ŠŤASTIA*  
Divadlo Nová scéna, Bratislava, 18. 5. 1985  
Réžia Peter Opálený

„Zdrojom dramatického napätia v inscenáciách Lasicu a Satinského nikdy nebol konflikt či dramatická zápleтка; dynamickú gradáciu mali aj bez starostlivo vybudovaného príbehu. Ich stavebným prvkom, hnacím motorom a zdrojom napätia bolo slovo.“

(Kornel Földvári: *Skúška humorom*. IN Milan Lasica – Július Satinský: *L&S II.*, 1998, s. 228)



Milan Lasica – Július Satinský: *DEŇ RADOSTI*  
Štúdio S, Bratislava, 12. 4. 1986  
Réžia Juraj Nvota

V čase účinkovania na Novej scéne, ale aj v produkciách Divadla ASTORKA Korzo '90, Štúdia S, neskôr L + S sa, samozrejme, ani jeden z tvorcov neorientoval výlučne na vlastné autorské divadlo. To však neznamenal, že do postáv nevkladali svoj rukopis a humor.

# Nikto nie je za dverami



„Texty hry *Nikto nie je za dverami* boli pôvodne súčasťou televízneho cyklu *Ktosi je za dverami* (1979 – 1982) a ich divadelná podoba mala premiéru v Štúdiu S 2. 11. 1982. *Nikto nie je za dverami* sa hralo nepretržite 15 rokov v Štúdiu S aj na zájazdoch.“  
(Milan Lasica – Július Satinský: *Tri hry*, 1988, úvodné slovo)

Ilustrácia Svetozár Mydlo



Milan Lasica – Július Satinský: *NIKTO NIE JE ZA DVERAMI*  
Štúdio S, Bratislava, 2. 11. 1982  
Réžia Peter Mikulík

- S. Volali z múzea.  
L. To už volali pred chvíľou.  
S. A prečo ste nič nepovedali?  
L. Povedal som „fíha“. Presne tak ako vy.  
S. Je to možné? Vraj ma nejaký počítač vytypoval ako typického Slováka.  
L. Aj počítač sa môže seknúť.  
S. A vraj mám hneď prísť do múzea. Budem tam zamestnaný ako exponát. Každý deň od 10. do 18.  
L. Okrem pondelka.  
S. Nuž ale toľká česť, do psej matere! To si hádam ani nezaslúžim.  
L. To teda nie. Čert aby zobral tieto japonské počítače. Keď človek trochu podrastie, tak ho už neevidujú.  
S. (...) Tak ja idem. Zbohom sa tu mávajte, v dobrom na mňa spomínajte. (*Rozplače sa.*) Toľká česť, do psej matere! Čo myslíte, stravu si vziať so sebou, či ako?  
L. Neviem, ja som ešte v múzeu neslúžil. A to tam budete stáť len tak... bez všetkého?  
S. Uvidíme. Do telefónu mi povedali len toľko: vezmite si zubnú kefku a dajte sa vypchať.

(Milan Lasica – Július Satinský: *Tri hry*, 1988, s. 23)

Jaroslav Filip sa prvýkrát pracovne stretol s Milanom Lasicom v roku 1978 – na Novej scéne inscenovali *Márnu lásky snahu*. Milan Lasica napísal niekoľko textov piesní, ktoré Jaroslav Filip zhudobnil.

Stretnutia L + S + F boli čoraz častejšie – pravidelne spolu vystupovali v programoch *Ktosi je/Nikto nie je/Všetci sú za dverami*, Jaro Filip účinkoval v inscenáciách *Deň radosti*, *Jubileum*, *Kam na to chodíme*. Nahrali spolu štyri albumy, z toho prvý a najúspešnejší patrí k zásadným dielam populárnej hudby v Československu. Album *Bolo nás jedenásť* sa stal kultovým nielen v tom čase, jeho popularita neklesla ani pribúdajúcimi rokmi.



*Bolo nás jedenásť*  
Vydavateľstvo Opus, 1981

# ... za dverami

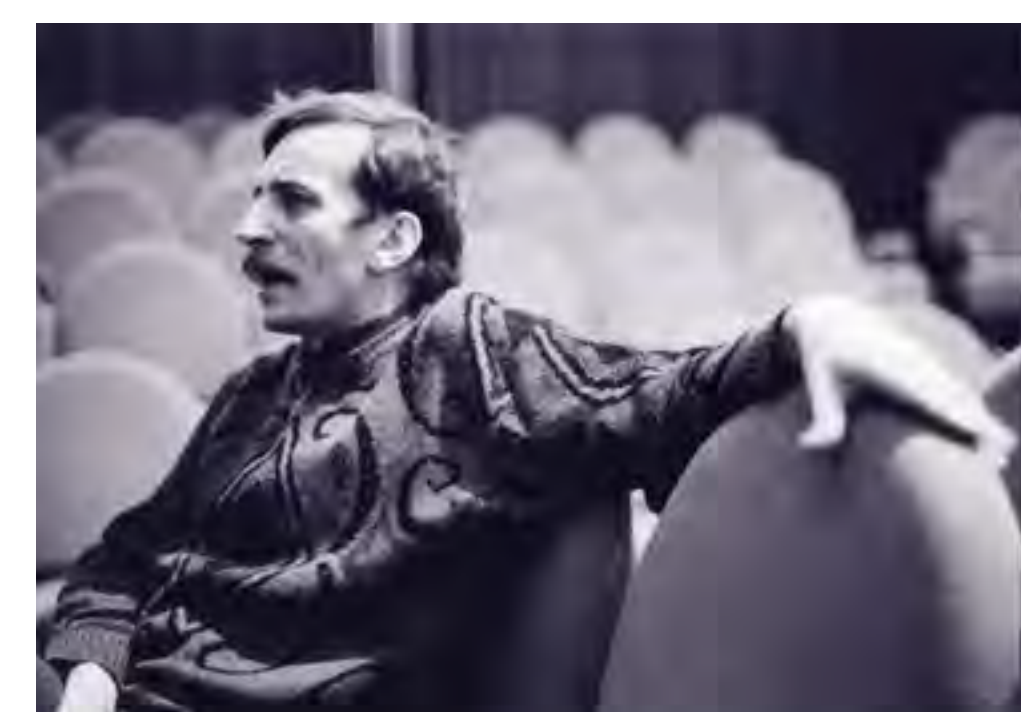
Fotografie so slovenskými a českými osobnosťami z televízneho cyklu *Ktosi je za dverami* (1979 – 1982), ktorý koncepčne prešiel do inscenácie *Nikto nie je za dverami* a ďalej pokračoval ako seriál televízie Markíza *Všetci sú za dverami*.



Jaromír Nohavica



Stano Dančiak



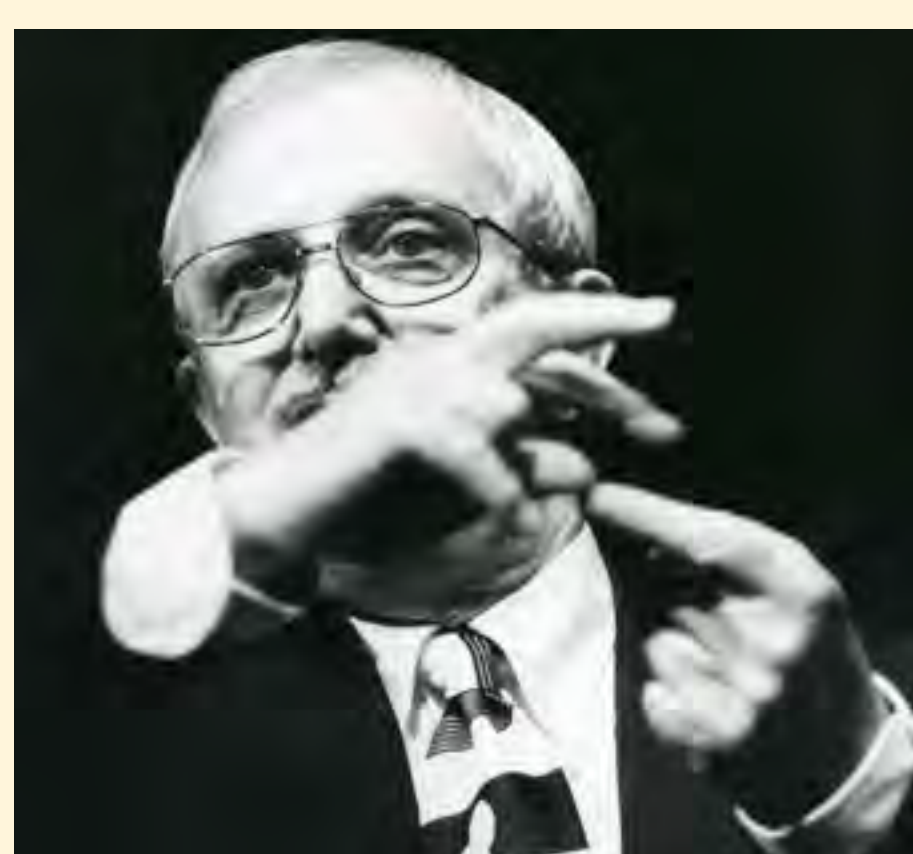
Jaro Filip



Dušan Kaprálik



Miroslav Žbirka



Jiří Suchý



Luba Skořepová



Miroslav Donutil



Dežo Ursíny



Pavol Hammel



Leona Machálková



Lucie Bílá



Milan Sládek



Jana Kirschner a Jozef Alois Náhlovský



Josef Dvořák a Peter Dvorský



Petr Novotný



S Helenou Vondráčkovou v šatni Štúdia L+S



S Marekom Ebenom v šatni Štúdia L+S



# Od Štúdia S k L + S

„Základom i naďalej ostávajú bleskové pingpongové smeče replík, navyše skomplikované ostrými prestrihmi z postavy na postavu. (...) Odtiaľ už je len krôčik k tvorbe typov. Stalo sa tak v *Dni radosti* (1986), ktorý vznikol sedem rokov po *Reném*, no premiéru mal päť pred ním. Aj tu si síce ponechali priestor pre voľnejšie dialógy (presnejšie trialógy, pretože sa ich zúčastňuje aj Klavirista Jaroslava Filipa) v oddychových predscénach, jednoznačne však ide o ucelený dramatický tvar.“

(Kornel Földvári: *Skúška humorom*. IN Milan Lasica – Július Satinský: *L & S II.*, 1998, s. 231 – 232)

Hru *Náš priateľ René* napísala dvojica L + S skôr ako *Deň radosti*. Prvýkrát ju však neuviedli v Bratislave, ale v trnavskom Divadle pre deti a mládež (8. 11. 1986). Jaro Filip bol vtedy súčasťou súboru divadla v Trnave (1980 – 1993) a v inscenácii stvárnil postavu Vana Stiphouta. V premiére ju uviedli na javisku Štúdia S až v roku 1991.



Milan Lasica – Július Satinský:  
*DEŇ RADOSTI*  
Štúdio S, Bratislava, 12. 4. 1986  
Réžia Juraj Nvota



Zo spomienok Milana Lasicu: „... nebol to ten univerzálny typ (Jaro Filip, pozn. aut.), ktorý môže zahrať čokoľvek aj o polnoci. Mal svoj prejav, svoj štýl, ale bolo treba hľadať príležitosti preňho, a nie naopak.“

(Marian Jaslovský: *Jaro Filip človek hromadného výskytu*, 2001, s. 81)

Milan Lasica – Július Satinský:  
*NÁŠ PRIATEĽ RENÉ*  
Divadlo pre deti a mládež, Trnava, 8. 11. 1986  
Réžia Juraj Nvota  
Zl'ava Štefan Kožka, Jaroslav Filip, Ľudovít Moravčík

„Jeho režisérске schopnosti boli pre mňa veľkým prekvapením, i keď som tušil, že to bude v poriadku. (...) keď je v rámci divadla taký univerzálny, nemôže sa tá univerzálnosť niekde strácať.“

(Marian Jaslovský: *Jaro Filip človek hromadného výskytu*, 2001, s. 81)



Milan Lasica – Július Satinský: *NÁŠ PRIATEĽ RENÉ*  
Štúdio S, Bratislava, 8. 11. 1991  
Réžia Jaroslav Filip

Absurdná dráma, ktorá bola prítomná v dramaturgii Divadla na korze, sa vrátila do Štúdia S v Mrožkových *Emigrantoch*. Okrem toho, že samotný dramatik Mrožek bol pre L + S istou inšpiráciou, inscenácia bola veľmi populárna najmä vďaka téme – ironizácii politického systému, v ktorom sa žilo do prevratu v roku 1989, a taktiež pohľadom postáv na návrat do slobodnej krajiny.



Sławomir Mrožek: *EMIGRANTI*  
Štúdio S, Bratislava, 26. 5. 1989  
Réžia Martin Porubjak

*Jubileum* bola inscenáciou najúspešnejších dialógov a trialógov L + S + F.

„Motto: Vždy lepšie, keď Ťa prejde smiech, ako keby Ťa prešlo auto.

Milý divák, smeješ sa spolu s nami už tridsať rokov. (...) Smiech sa nedá načasovať, nacvičiť, zahrať. Ľudia sa buď zasmejú, alebo nezasmejú. Na pohrebe sa môžeš tváriť, že plačeš. Stačí napodobniť vzlyk, zakryť si dlaňami tvár... ale pri smiechu by bolo cítiť, že je falošný, že je umelý. Človek už vymyslel umelý chrup, aj umelú hmotu, aj umelú ženu, aj umelé maslo, ba aj umelý klavír – ale umelý smiech nikto nevymyslí. Preto Ťa medzi nami vítame aj dnes večer. Neboj sa, budeš sa smiať! Ale neboj sa, nezostane Ťi to. Predstavenie skončí, vyjdeš von do života a smiech Ťa prejde. Dobrú zábavu. L + S“

(Z bulletinu *Jubileum*, 12. 12. 1990, Štúdio S)



Bulletin *Jubileum*  
Ilustrácia Peter Klúčik



Milan Lasica – Július Satinský: *JUBILEUM*  
Štúdio S, Bratislava, 12. 10. 1990  
Réžia Martin Porubjak

Divadlo malo svojich „stálych spolupracovníkov“, medzi ktorých neodmysliteľne patria Juraj Nvota, neskôr aj jeho syn Jakub Nvota, Miroslava Čibénková, Martin Porubjak, Roman Polák, Peter Mikulík, Vladimír Strnisko, Marián Labuda, Emília Vášáryová, Milan Kňažko, Martin Huba, v neposlednom rade Jaroslav Filip a nespočetné množstvo ďalších významných umelcov. Spolupráce Štúdia S, neskôr Štúdia L + S fungovali nielen s členmi Novej scény, ale aj s Divadlom ASTORKA Korzo '90 či Radošinským naivným divadlom. Štúdio S si prizývalo hostovať inscenácie, ktoré ladili s jeho profilom. Samostatnú kapitolu divadla potom tvoria spolupráce s českými umelcami – s Boleslavom Polívkom, Danielou Kolářovou, Jiřím Suchým, Jitkou Molavcovou, Divadlom Semafor a mnohými ďalšími. S cezhraničnou spoluprácou neskončili ani po rozdelení Československa, práve naopak – vznikol Festival českého divadla.



Stanislav Štepka: *JÁÁÁNOŠÍÍÍK*  
 Premiéra na domovskej scéne 14. 11. 1970  
 Z otváracieho predstavenia Štúdia S – skrátenej *Jááánošííík*  
 Radošinského naivného divadla, 12. 5. 1982



Stanislav Štepka – Jiří Suchý: *NEVESTA PREDANÁ KUBOVI*  
 Radošinské naivné divadlo/Divadlo Semafor  
 Premiéra na domovskej scéne 21. 1. 1984  
 Réžia Juraj Nvota  
*Nevesta predaná Kubovi* počas hostovania v Štúdiu S



Jára Cimrman – Ladislav Smoljak – Zdeněk Svěrák:  
*VRAŽDA V SALONNÍM COUPÉ*  
 Divadlo Járy Cimrmana, Praha, 14. 5. 1970  
 Réžia Ladislav Smoljak  
 Hostovanie Divadla Járy Cimrmana v Štúdiu S – *Vražda v salonním coupé*, 20. 4. 1990



Milan Lasica – Július Satinský – Stanislav Štepka:  
*KAM NA TO CHODÍME*  
 Radošinské naivné divadlo, Bratislava, 28. 1. 1991  
 Réžia Juraj Nvota

„Smutné predstavenie (*Emigranti*) je vo svojej bezútešnosti neľútostne úprimné a kruté – a predsa hlboko ľudské trpkým úškrnkom, plným pochopenia a súcitu.“

(Kornel Földvári, bulletin *Emigranti*, Štúdio S, s. 21, ŠTÚDIO 89/2)

Slovami Kornela Földváriho k *Emigrantom* by sme mohli charakterizovať nasledujúcu dramaturgiu Štúdia L + S po smrti Jara Filipa v roku 2000, a najmä po smrti Júliusa Satinského na konci roka 2002. Divadlo uvádzalo hry „úprimné“ a občas aj „kruté“, ktoré nám trpko a pritom láskavo ukazujú peripetie každodenného života. Štúdio L + S aj naďalej oslovovalo tvorcov – umelcov, ktorí dlhé roky s divadlom a jeho osobnosťami spolupracovali a vybrali diela renomovaných autorov. Tradícia a humor má v každej inscenácii dôležité miesto.



Milan Lasica za postavu Henryho získal v roku 2003 cenu DOSKY za najlepší mužský herecký výkon sezóny. Cenu od roku 1996 každoročne udeľuje slovenská Asociácia súčasného divadla.

Yasmina Reza: ŽIVOT NA TRIKRÁT  
Štúdio L + S, Bratislava, 8. 3. 2003  
Réžia Martin Porubjak

„Gilles: Rozum a pamäť  
našťastie nie sú  
v tej istej časti mozgu.  
Pamäť je tuto...  
(kde mám ten obväz)  
a rozum, kto vie kde.“

(Eric-Emmanuel Schmitt: *MALÉ MANŽELSKÉ ZLOČINY*, s. 16, preklad Eva Piovarcsyová, január 2004)



Eric-Emmanuel Schmitt: *MALÉ MANŽELSKÉ ZLOČINY*  
Štúdio L + S, Bratislava, 27. 1. 2007  
Réžia Vladimír Strnisko

*Rybárka kráľovského* z pera britského dramatika a politika Williama Douglasa-Homa Štúdio L + S uvádzalo takmer jedenásť rokov. Dvojici milencov (Emília Vášáryová ako Evelyn a Milan Kňažko ako Cecil), ktorí k sebe nájdu cestu po polstoročí, nezabudnuteľne sekunduje Milan Lasica ako sluha Hawkins. Humor autora predlohy a Lasicu sa často prelínal tak, že nebolo možné zistiť, do akej miery ide o originál a kedy o Lasicovu improvizáciu.



William Douglas-Home: *RYBÁRIK KRÁĽOVSKÝ*  
Štúdio L + S, Bratislava, 3. 10. 2009  
Réžia Vladimír Strnisko

*Na fašírky mi nesiahaj* bol titul na motívy Jevgenija Griškovca z pera Milana Lasicu. Ako spomienku doň vložil rôzne fragmenty z najslávnejších dialógov L + S, rozhovory boli predeľované piesňami s videoklipmi (*Skôr než odídeš, Anča, Anča, Anča, Hana* a záverečná pieseň Jara Filipa *Godot nepríde*). Radi spolu s Milanom Kňažkom text obmieňali a reagovali aj na aktuálnu spoločenskú i politickú situáciu.



Jevgenij Griškovec – Milan Lasica: *NA FAŠÍRKY MI NESIAHAJ*  
Štúdio L + S, Bratislava, 5. 12. 2009  
Réžia Peter Mikulík

Poslednou inscenáciou, ktorú naskúšal Milan Lasica spolu s hereckým partnerom Martinom Hubom v réžii Juraja Nvotu v Štúdiu L + S, boli *Starí majstri* herca, režiséra a dramatika pôvodom z Holandska Gera Thijsa. Dva rivali – dvaja bratia, jeden úspešný a jeden neúspešný herec. Posledné predstavenie sa odohralo 16. 7. 2021, dva dni pred skonom Milana Lasicu.



Ger Thijs: *STARÍ MAJSTRI*  
Štúdio L + S, Bratislava, 29. 10. 2016  
Réžia Juraj Nvota

# Spolupráca s českými divadlami

Štúdio L + S okrem hostovania v mnohých českých a slovenských mestách aktívne spolupracovalo so svojimi partnerskými divadlami – boli to Studio DVA v Prahe a Divadlo Bolka Polívky v Brne. Tituly *Garderobiér* a *Mínus dvaja/Mínus dva* sa dokonca hrali v dvojjazyčnom obsadení – ak sa hralo v Štúdiu L + S, spoluúčinkovali slovenskí herci a českí, ak sa hralo v brnenskom Divadle Bolka Polívky.



Ronald Harwood: *GARDEROBIÉR*  
Štúdio L + S, Bratislava, slovenská premiéra 29. 1. 2005  
Divadlo Bolka Polívky, Brno, česká premiéra 1. 2. 2005  
Réžia Roman Polák



Samuel Benchetrit: *MÍNUS DVAJA/MÍNUS DVA*  
Divadlo Bolka Polívky, Brno, česká premiéra 4. 3. 2008  
Štúdio L + S, Bratislava, slovenská premiéra 14. 3. 2008  
Réžia Juraj Nvota



Gérald Sibleyras – Jean Dell: *PŮLDRUHÉ HODINY ZPOŽDĚNÍ*  
Švandovo divadlo v rámci pražskej prehliadky Léto hereckých osobností, Praha, česká premiéra 14. 6. 2007  
Štúdio L + S, Bratislava, 27. 9. 2007  
Réžia Patrik Hartl

Štúdio L + S  
v koprodukcii  
s pražským Studiem DVA  
uviedlo v roku 2007  
inscenáciu  
*Půldruhé hodiny zpoždění*  
s Danielou Kolářovou  
a Milanom Lasicom,  
ktorý so Studiem DVA  
spolupracoval prvýkrát.

Každoročne na jeseň Štúdio L + S organizuje Festival českého divadla, ktorý má za sebou už 27 ročníkov. Otváracím programom festivalu sú vždy vernisáže výstav českých umelcov. Pravidelne sú hosťami festivalu Divadlo Jára Cimrmana, Agentura Harlekýn, Divadlo Ungelt, Studio Ypsilon, Divadlo v Řeznické, v minulosti Divadlo na zábradlí, ale aj mnohé ďalšie české divadlá a divadelné zoskupenia.

**XXVII. ročník Festival českého divadla**  
4. 11. – 16. 11. 2021

Festival sa koná pod záštitou veľvyslanca ČR na Slovensku Tomáša Tuhého, v spolupráci s Českým centrom Bratislava a Klubom občanov ČR na Slovensku.

Projekt z verejných zdrojov finančne podporil **U.** fond pre kultúru a umenie

**Od 4. 11. vo foyer Štúdia L+S výstava**

**Václav Havel v tvorbe mladých grafikov**  
Kolekcia plagátov inšpirovaná osobnosťou dramatika a politika vystavujeme pri príležitosti jeho nedožitých 85. narodenín a desiatich výstav od jeho úmrtia.

**4. DIVADLO JÁRY CIMRMANA Praha**  
Smoljak/Cimrman/Svěrák  
**HOSPODA NA MÝTINCE**  
režia: Ladislav Smoljak  
hraje: Zdeněk Svěrák, Milol Čepelka, Petr Bruker, Genadij Ruměna, Marek Šimon

**5. DIVADLO JÁRY CIMRMANA Praha**  
Smoljak/Cimrman/Svěrák  
**HOSPODA NA MÝTINCE**  
režia: Ladislav Smoljak  
hraje: Zdeněk Svěrák, Milol Čepelka, Petr Bruker, Genadij Ruměna, Marek Šimon

**7. KOMORNÍ DIVADLO KALICH Praha**  
Gérald Sibleyras  
**HRDINOVÉ**  
režia: Petr Slavík  
hraje: Petr Koska, Jaroslav Satoranský, Miroslav Vladyka

**8. DIVADLO UNGELT Praha**  
Peter Quilter  
**TRHNI SI, OTČE!**  
režia: Pavel Ondruš  
hraje: Bára Štěpánová, Petr Stach, Vincent Navrátil

**10. PANTHEON PRODUCTION Praha**  
Liz Lochheadová  
**PERFECT DAYS**  
režia: Petr Kořák  
hraje: Lenka Vlasáková, Jan Holman, Dana Svobodová, Petra Jungmannová, Václav Udatný

**13. PANTHEON PRODUCTION Praha**  
Eric Assous  
**DOKUD NÁS MILENKY NEROZDĚLÍ**  
režia: Michaela Doláčková  
hraje: Vladimír Kratina, Veronika Freimanová, Jana Bernátová, Kateřina Logžová, Luďek Neleha

**16. DIVADLO BOLKA POLÍVKY Praha**  
Pierre Palmade, Christophe Duthuron  
**REBELKY**  
režia: Antonín Procházka  
hraje: Chantal Poullain, Štěpánka Křestanová

**PREDAJ VSTUPENIEK** – pokladňa Štúdia L+S (budova Hotelu Tatra) 1 hod. pred predstavením  
mail: rezervacia@studios.sk, online predaj na [www.predpredaj.sk](http://www.predpredaj.sk)

**ZMENA PROGRAMU VYHRADENÁ.**  
ŠTÚDIO L+S, NÁMESTIE 1, MÁJA 5, 811 06 BRATISLAVA

[www.studios.sk](http://www.studios.sk) Štúdio L+S

5. novembra 2016 o 19.00 hod.  
AGENTURA HARLEKÝN, Praha

Robert Anderson:  
**VÍŠ PŘECE, ŽE NESLYŠÍM, KDYŽ TEČE VODA**

Preklad: Marie Hořská, Ota Ormst  
Režia: Pavel Hála  
Scéna: Milan Čech  
Hudba: Petr Mandel  
Účinkujú: Petr Narožný, Václav Vydra, Jiří Plátník, Libuše Švormová, Nada Kervalinková, Eva Janoušková

Tri príbehy (Poznáni šokem, Stopy holubic, Já jsem Herbert) sršia humorom, ale tým ľudským, dojímavým, takže občas je aj slza na krajčku... Prvý z nich je o združujúcej túžbe uplatniť sa, zvidieľať a dosiahnuť úspech za každú cenu, ten druhý hovorí o tom, ako vžitie predstavy o posvätnom zväzku manželstvom miznú, akonáhle postaršiemu mužovi vbehnú do cesty pôvabná mladosť... a tretí príbeh je vlastne dialóg starých manželov, ktorí si spomienky na minulosť a ľudí v nej pleťu až do absurdity.

7. novembra 2016 o 19.00 hod.  
DIVADLO UNGELT, Praha

Joanna Murray – Smith:  
**MEZI ÚTERÝM A PÁTKEM**

Preklad: Blanka Křivánková  
Režia: Janusz Klimsza  
Scéna: Alena Schäferová  
Účinkujú: Regina Rázlová, Milan Hejn, Jitka Cvančarová, Petra Nesvačilová

Stále krásna manželka, úspešny šarmantný manžel, mladá milienka a nešťastná dcéra. Do vyrovnaného dlhotrvajúceho manželstva vstúpi mladá novinárka. Len pár otázok... a nič nie je tak, ako na prvý pohľad vyzeralo. Vynikajúca tragikomédia, príbeh, v ktorom sa môže ocitnúť ktokoľvek z nás...

Časť bulletinu z festivalu

Plagát z posledného 27. ročníka festivalu  
Autorka plagátu Monika Bajlová

Milan Lasica o česko-slovenskej spolupráci: „Vol'akedy, skoro pred 20 rokmi, po zániku Československej republiky, usúdili sme, že by bolo dobré udržiavať aj naďalej kontakt s českým divadlom. Ukázalo sa, že kontakt začal byť ešte intenzívnejší ako kedykoľvek predtým. Naše publikum nezabudlo na českých hercov a vrelo privítalo ich pravidelnú prítomnosť na našej scéne. Bolo to tak 18 rokov a verím, že to tak bude aj naďalej.“

(V Štúdiu L + S bude v novembri Festival českého divadla. IN Bratislavské noviny, 23. 10. 2012)



Axel Hellstenius:  
*ELLING A KJELL  
BJARNE ANEB CHVÁLA  
BLÁZNOVSTVÍ!*  
Pantheon production,  
Praha, 1. 12. 2016  
Réžia Jakub Nvota  
Hostovanie v Štúdiu L + S,  
8. 11. 2019



Edward Taylor:  
*CO TAKHLE KE  
ZPŮVĚDI...*  
Agentura Harlekýn,  
Praha, 19. 4. 2018  
Réžia  
Vladimír Strnisko  
Hostovanie v Štúdiu L+S,  
12. 11. 2019



Jára Cimrman – Ladislav Smoljak – Zdeněk Svěrák:  
*POSEL Z LIPTÁKOVA*  
Divadlo Jára Cimrmana,  
Praha, 20. 4. 1977  
Réžia Ladislav Smoljak  
Hostovanie v Štúdiu L + S,  
4. 11. 2019



Rodolfo Sonogo:  
*VÍM, ŽE VÍŠ, ŽE VÍM*  
Městská divadla  
pražská, Praha,  
7. 3. 2015  
Réžia  
Vladimír Strnisko  
Hostovanie v Štúdiu L+S,  
9. 11. 2018

# Hudobné Štúdio

Milan Lasica spolupracoval s viacerými hudobníkmi – Petrom Lipom, Dorotou Nvotovou, Martinom Valihorom a mnohými ďalšími. So slovenským orchestrom Bratislava Hot Serenaders spoločne vystupovali od roku 2001, keď vydali úspešný album *Ja som optimista*, ktorý získal zlatú platňu. Nasledovali spolupráce na albumoch *Celý svet sa mračí* (2002, ktorý rok na to orchestru priniesol platinovú platňu) a posledný spoločný album *Keď zastal čas* (2011).

Bratislava Hot Serenaders je slovenský jazzový orchestr, ktorý sa zameriava na štýl Hot Jazz alebo Sweet and Dance Music. Fotografie sú z výročného koncertu *Ja som optimista* (už 20 rokov).



Milan Lasica spolu s orchestrom Bratislava Hot Serenaders posledné dve sezóny organizovali koncerty *Ja som optimista* pravidelne v Štúdiu L + S. Posledný sa uskutočnil v Štúdiu L + S 18. 7. 2021.

Na fotografii Milan Lasica s trubkárom Jurajom Bartošom, vedúcou osobnosťou orchestra, pri uvedení novej LP platne *Keď sa raz zídeme*.







